

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: B. O.**, zastoupen JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou, se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 95/2004 - 23 ze dne 17. 12. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 13. 4. 2004, č. j. OAM - 1619/VL - 07 - 16 - 2004, byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1990 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce nepožádal o udělení azylu bezprostředně po vstupu na území České republiky, ale až při hrozbě vyhoštění z tohoto území.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu v jiném než českém jazyce, v jejímž doplnění k výzvě soudu k odstranění vad podání namítal, že nebyly řádně prozkoumány důvody, které uvedl v prvním a druhém pohovoru. Žalobce navrhl, aby soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne ze dne 17. 12. 2004, č. j. 63 Az 95/2004 - 23, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, jenž žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť důvodem žádosti o udělení azylu je snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění z území České republiky.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 3. 1. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovateli byl rozsudek krajského soudu doručen dne 22. 12. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě dne 3. 1. 2005 a doručena Krajskému soudu v Ostravě dne 4. 1. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že ve svém rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného příslušným správním orgánem za situace, kdy podle mínění stěžovatele toto skutkové zjištění však nemá oporu v příslušných spisových materiálech a je i s nimi v rozporu. Dále uvádí, že byť má správní orgán svým způsobem určitou míru volnosti, jak u správního uvážení, tak i u výkladu neurčitých pojmů v zákoně o azylu obsažených, tak odpovídající interpretace a aplikace konkrétního zákonného ustanovení je však podmíněna postižením rozdílu mezi oběma uvedenými právními instituty. Dále stěžovatel podává výklad těchto uvedených institutů s tím, že správní uvážení se vztahuje na způsob použití zákonem stanoveného právního následku, oproti tomu neurčitý právní pojem se zaměřuje na zjištění skutkového stavu. Toto zjištění pak musí vycházet z objektivně a reálně zjištěných skutečností a nemůže být nahrazováno předpoklady, domněnkami a úvahami. Tyto, podle názoru stěžovatele, reálně neexistující skutečnosti se projevují zejména v hodnocení situace v domovské zemi stěžovatele a v hodnocení jeho osobní situace. Správní orgán při svém rozhodování překročil meze správního uvážení i tím, že nebral v úvahu novelu zákona o pobytu cizinců na území České republiky účinnou od června roku 2001. Rozhodnutí správního orgánu z těchto uvedených důvodů proto stěžovatel považuje za rozhodnutí rutinní, které nevychází z objektivně zjištěné skutkové podstaty konkrétní věci a ve svém důsledku pak i překračující meze, které správní orgán při svém uvážení má k dispozici. Vzhledem k výše uvedenému pak považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že v případě návratu do domovské země je ohrožen na životě a zdraví, a dále, že v jeho případě měla být v úvahu vzata i hlediska lidská a humánní, nikoliv jen přesné znění příslušných právních předpisů.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisech obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výrokem napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, takže žalovaný správně jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

K exkursu stěžovatele do teorie práva ve vztahu k institutům správního uvážení a neurčitým pojmům lze toliko konstatovat, že tento je použit na podporu tvrzení stěžovatele k uplatněným stížnostním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. V této souvislosti je nutno zmínit, že úkolem soudu není nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.

Námítka, že správní orgán při svém rozhodování nevycházel z novely zákona o pobytu cizinců, je irelevantní, neboť v daném případě bylo rozhodováno o udělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, nikoliv ve věci pobytu cizince na území České republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladu řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu